

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. B.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2019, č. j. 57 A 92/2018 – 51, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV -53986-28/SO-2014, ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

[2] Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; uvádí, že v případě nepřiznání odkladného účinku mu hrozí závažná újma spočívající zejména v nemožnosti pobývat na území České republiky se svojí družkou, se kterou žije ve společné domácnosti více než 10 let. Nepoměrně větší újma hrozí i v případě matky stěžovatele, která je odkázána na jeho finanční pomoc; je vdovou a má velmi nízký příjem, který jí nedostačuje k úhradě nutných nákladů. S ohledem na nedostatek pracovních příležitostí na Ukrajině hrozí, že by zde nenašel práci a nemohl by matku finančně podporovat. V České republice má stěžovatel vytvořené sociální, rodinné a životní zázemí, za dobu, kdy zde pobýval, se zcela integroval do společnosti, naučil se českému jazyku. Dle stěžovatele není pro něj reálné, aby vycestoval na Ukrajinu a požádal o nové povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož v současné době je prakticky nemožné získat termín k podání žádosti na zastupitelském úřadu. I když dle stěžovatele není vyloučeno, aby po návratu na Ukrajinu o povolení k dlouhodobému pobytu opětovně požádal, jsou dány obavy z obtíží v souvislosti s vycestováním, s řízením o nové žádosti a s případným návratem zpět do České republiky, který by mohl nastat až po značně dlouhé době, což by bylo výrazným zásahem do života stěžovatele. V případě nuceného vycestování by bylo rovněž porušeno právo na spravedlivý proces, neboť by stěžovatel nemohl setrvat na území České republiky do skončení soudního řízení a nemohl by uplatňovat svá procesní práva.

[3] Žalovaná vyjádřila s přiznáním odkladného účinku nesouhlas, neboť nemá podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s. za splnění. Stěžovateli v tomto řízení – o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu - žádná újma vzniknout nemůže, ta by mu dle

žalované mohla vzniknout až v souvislosti s vydáním rozhodnutí o vyhoštění; proti takovému rozhodnutí může stěžovatel podat žalobu, která má ze zákona odkladný účinek. K realizaci práva na spravedlivý proces žalovaná poukázala na to, že stěžovatel je zastoupen advokátkou, tudíž ochrana jeho práv je zajištěna; k návštěvě České republiky, případně i účasti na jednání, může stěžovatel využít pobyt formou pozvání, případně možností využitím udělení víza k pobytu do 90 dnů podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 810/2009 o kodexu Společenství o vízech; dále žalovaná odkazuje na nařízení EP a Rady (ES) 2017/850 ze dne 15. 5. 2017, dle kterého mohou občané Ukrajiny, jež jsou držitelé biometrických pasů, pobývat s platností od 11. 6. 2017 na území Evropské unie až 90 dnů bezvízově.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická. Stěžovatel poukazuje pouze na možné obtíže spojené s tím, kdyby vycestoval na Ukrajinu za účelem vyřízení nového pobytového titulu, a dále spatřuje vážnou újmu v nemožnosti pobývat na území České republiky se svojí družkou. Vzhledem k tomu, že matka stěžovatele pobývá na Ukrajině, nemůže být přímo s odjezdem stěžovatele z České republiky spojena ve vztahu k ní tvrzená závažná újma; co se týče tvrzené finanční podpory, stěžovatel pouze dovozuje, že by ji nemohl finančně podporovat též na Ukrajině, přičemž argumentuje pouze situací na pracovním trhu.

[8] Stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku rovněž s ohledem na ochranu svých procesních práv, do nichž by mělo být zasaženo v případě, že by byl nucen před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o věci samé opustit Českou republiku. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje právo stěžovatele na spravedlivý proces ani své závěry vyjádřené v rozhodnutích, na která stěžovatel odkazuje (sp. zn. 5 Azs 174/2016 a sp. zn. 5 As 73/2011). Nejvyšší správní soud souhlasí s vyjádřením žalované v tom, že nabytí právní moci rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit, neboť mu nebylo tímto rozhodnutím uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie. Na stranu druhou se však nedomnívá, že je akceptovatelný argument presumující stav, že stěžovatel bude do doby vydání rozhodnutí o vyhoštění vědomě pobývat na území České republiky nelegálně. Jinými slovy, samotný fakt, že se nejedná o rozhodnutí zakládající přímo vyhoštění cizince, není

pokračování

pro zvážení přiznání odkladného účinku určující a rozhodný. Nejvyšší správní soud však v projednávané věci shledal zcela přílehlou argumentaci žalované v tom, že stěžovatel může využít k pobytu v České republice, pokud si obstará biometrický pas, bezvízového styku (viz Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 810/2009 o kodexu Společenství a nařízení EP a Rady (EU) 2017/850 ze dne 15. 5. 2017, dle kterého mohou občané Ukrajiny, jež jsou držitelé biometrických pasů, pobývat s platností od 11. 6. 2017 na území Evropské unie až 90 dnů bezvízově; resp. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, ze dne 14. listopadu, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni; viz posledně Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/592 ze dne 10. dubna 2019, kterým se mění nařízení (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, v souvislosti s vystoupením Spojeného království z Unie). Stěžovateli tak není nepřiznáním odkladného účinku znemožněno právo na spravedlivý proces, jakkoli to ve svých tvrzeních dovozuje.

[9] Nejvyšší správní soud v případě stěžovatele neshledal naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku, proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu